

Christoffer
HOLST

**CILLA
STORM**

- SARJA

**SUVIUNELMIA JA
VERENPUNAA**

SUOMENTANUT HANNA JOKELA

WSOY

Christoffer
HOLST

**SUVIUNELMIA JA
VERENPUNAA**

SUOMENTANUT HANNA JOKELA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos

Söta, röda sommardrömmar

Copyright © 2018 Christoffer Holst by Agreement with Enberg Agency

Suomenkielinen laitos

© Hanna Jokela ja WSOY 2024

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-50287-7

Painettu EU:ssa

I

Juhannusaatto, 2017

On ihanan lämmin päivä, kun otan askeleen kohti uutta elämäni ja astun laivaan.

Laivaan, joka vie minut pois kaikesta menneestä. Johonkin aivan uuteen. Kauas kaikista viime kuukausien tapahtumista.

Kyynelten loppumaton virta, kaikki unettomat yöt lukemattomia tv-sarjoja tuijottaen, lusikka syvällä Ben & Jerry's -purkissa. Tai – ehkä sellaiselta koko homman olisi *pitänyt* näyttää. Sellaiseksi olen eron aina kuvitellut. No joo, joku ehkä häipyä Australiaan, hyppii benjihyppyjä tai meloo Niilillä krokotiilien seassa itseään etsien. On kuitenkin vain yksi elokuvallinen tapa käsitellä eroa – ja se on itkeä kaikki kyyneleet, jotka täytyy itkeä, ja syödä kaikki jäätelö, joka täytyy syödä. Eli paljon. Paljon, paljon jäätelöä.

Yritin kyllä. Ostin ties kuinka monta jäätelöpaketillista. Vatsa kuitenkin hangoitteli vastaan jo kahden jälkeen. Laktoosi pilasi mahdollisuuteni elokuvalliseen suruun. Sen sijaan lojuin vain sohvalla. Yksin. Tuijotin tv-ohjelmien maailmaa. Maailmaa, joka yhtäkkiä vaikutti täysin käsittämättömältä ja vieraalta.

Päivä, jona Danne kolmivuotisen seurustelumme jälkeen kertoi haluavansa erota, alkoi huonoimmalla mahdollisella

tavalla: virtsatietulehduksella. Jotenkin ruumiini tuntuu aina tietävän, kun jotakin ikävää on tekeillä. Se on kuin maailman kummallisimman supervoima. Samoin kävi sinä jouluaattoamuna noin kaksikymmentäviisi vuotta sitten, kun äiti kertoi olevansa sairas. Hyvin sairas. Virtsatietulehdus tietää huonoja uutisia. Se ei petä koskaan.

Täytyy silti myöntää, että Dannen eromonologi Texas Longhornissa tuli yhtä puskista kuin tieto äidin sairaudesta. Eihän sille ollut mitään selvää syytä. Vain se, ettei Danne rakastanut minua enää. Niin hän selitti, kun minä tuijotin häntä ravintolapöydän toiselta puolen sinä huhtikuun iltana. Hän ei sanonut *olen tavannut jonkun toisen* tai *me ei ikinä harrasteta seksiä*. Hän vain sanoi, ettei rakastanut minua enää.

Ja mitä siihen muka voi vastata?

Ei mitään.

Niinpä vielä samana iltana katselin, kun hän pakkasi kamansa ja häipyi. Viikon päästä muuttoauto tuli hakemaan pari laatikkoa ja sohvan, joka käytännössä oli hänen.

Seurasi hiljaisuus. Kyyneleet. Sekä tietysti koko joukko kannustuspuheluita parhaalta ystäväältäni Zackelta.

Ja yhtäkkiä olenkin nyt tässä. Seilaan Itämerellä kesäkuun kimmeltävien vetten halki. Kummallista, millaisille poluille elämä joskus kuljettaa.

Tukholmassa on kesä, ja S/S Silverpilenin ympärillä parveilee herttaisia purjeveneitä sekä pröystäileviä ja murisevia moottori-veneitä. Saaristolautan kansi jyskyttää jalkojeni alla, ja viileä tuuli puhalttaa poskilleni.

Korvissani soi NEEDTOBREATHE:n Wanted Man. Bear Rinehart laulaa *come and get me* ihanalla käheällä äänellään. Edessäni merestä kohoaa vihreä saari.

Bullholmen, Pullasaari. Saari, jota tulevien kuukausien ajan kutsun kodikseni.

Sykkeeni nousee, kun näen, miten laituria aletaan valmistella rantautumista varten. Nyt ei ole paluuta. Nyt olen perillä. *Helvetti.*

Vetolaukkuni rahisee soratiellä. Ohitan jäätelökioskeja ja pieniä kojuja, joista myydään paistettua silakkaa ja tuoreita katkara-puja. Takanani on vierassatama, jonne on ankkuroitu veneitä juhannuksenviettoa varten. Luin, että jossakin täällä pitäisi olla majatalo. Ja jopa pieni Ica-kauppa sekä ravintola, jossa myydään pizzaa ja hampurilaisia marinoidun punasipulin kera (olen googlannut ruokalistan useaan kertaan – *rakastan* marinoitua punasipulia). Edessäni oikealla näkyynkin jo Bullholmenin siirtolapuutarhayhdistyksen sisäänkäynnin kyltti. Pysähdyn siirtolapuutarhapalstoille vievän köynnöskaaren luo ja nojaan vetolaukkuuni. Kaivan kännykän taskusta ja nappaan kuvan, jonka lähetän oitis Zackelle saateteksteineen: *Perillä!*

Hän vastaa melkein saman tien:

Puskia ja puita näkyvissä. Pulssi kiihtyy. Pidä varasi!

Pujahdan kaariportista ja katselen ympäröiviä pieniä mökkejä ja puutarhoja. Sekoitus pastellivärejä, kukkivia omenapuita ja vesiposteja, joista siirtolapuutarhayhdistyksen jäsenet noutavat kasteluvetensä. Alan kävellä Gurkgrändiä, Kurkkukujaa, pitkin, mutta oma kesäpaikkani on Rädisevägenillä, Retiisitiellä. Tiedän, kuulostaa ihan hullunkuriselta. Ja se on hullua. Siis se, että olen täällä. Vain pari viikkoa sitten olin ihan tuiki tavallinen tukholmalaistyttö vailla kesäsuunni-

telmia. Minulla oli vuokrakämpä Söderillä, kokopäivätyö ja kolmesataa tonnia tilillä. Ketään en siis ole ryöstänyt tai muutakaan vastaavaa. Vannon sen. Olen säästänyt kolmesataa tuhatta. Se vei useamman vuoden, mutta niin olimme suunnitelleet. Säästäisimme Dannen kanssa yhtä paljon ja sitten yhdistäisimme varamme ja ostaisimme kesämökin. Kesämökin jostakin veden ääreltä.

Sinä iltana olin jopa ottanut Texas Longhorniin mukaan tulosteen myynti-ilmoituksesta. Torpasta Östhammarissa. Olin aikonut näyttää ilmoituksen Dannelle. Tiesin, ettei meillä ollut mennyt viime aikoina mitenkään kehuttavasti. Olin paiskinut rutkasti ylitöitä näyttääkseni paremmalta pomon silmissä. Moni työkaveri oli saanut potkut, ja toimitus vähensi freelance-töitä. Olin huomannut, että Dannekin oli viipynyt työpaikalla pitempään parina iltana viikossa ja tavannut kavereitaan vähän tavallista useammin. Yritin silti ajatella, että olimme sentään olleet kimpassa jo useamman vuoden. Eihän yksikään paris-kunta nauti romanttisia illallisia joka ilta oltuaan niin pitkään yhdessä? Eihän ole mitenkään kummallista, ettei jatkuvasti jaksa olla laittamassa monen ruokalajin aterioita tai italialaisia pataruokia? Ei, uskottelin itselleni. Ei ole mitenkään kummallista, että monen vuoden yhdessäolon jälkeen tulee syötyä paljon thainoutoruokaa, falafel-rullia ja Keldan valmiskeittoja. Eikä tietenkään ole kummallista, ettei aina nukuta samassa sängyssä, eihän? Ei kukaan ole yli-ihminen.

Löytämässäni pienessä Östhammarin torpassa oli mäntylattia. Mäntylattia, helmiponttipaneelit, maalaistyylinen keittiö ja valkoiset, hulmuavat verhot. Tämä kaikki kerrottiin ilmoituksessa, jonka olin ottanut kangaskassissa mukaani ravintolaan. Mutta sitten:

Cilla, meidän täytyy puhua.

Ymmärsin heti, mitä hän tarkoitti. Kangaskassini sisältö jäi tyi. Kukkaistutukset kuihtuivat pois, kesäaurinko meni pilveen ja valkoiset pitsiverhot tipahtivat tangoiltaan.

Muuttoauton saapuessa en siis menettänyt pelkästään Danielia vaan myös unelmani. Unelmani mökistä. Mökistä, jossa oppisin kasvattamaan vihanneksia, lukisin kirjoja aurinkotuolissa ja valmistaisin lounasta pitkän kaavan mukaan. Selatuani Hemnetin ilmoituksia muutaman päivän tajusin, ettei kolmellasadalla tuhannella pötkisi kovinkaan pitkälle, vaikka summa minusta tuntuikin pieneltä omaisuudelta.

Ja niin minä itkin. Valitin puhelimessa Zackelle täysin epäonnistunutta elämäni. Silloin hän sanoi: *Lakkaa kitisemästä ja osta vaikka joku hitsin siirtolapuutarhamökki!*

Ajatus ei ollut edes juolahtanut mieleeni. Oli aivan kuin kuume olisi vallannut ruumiini. Yhtäkkiä selasin nettiä hullun lailla. Ymmärsin melko pian, että useimpien mielestä siirtolapuutarhamökkien hankinta on kuin heittäisi rahaa kaivoon. Mökit maksavat maltaita, ja koska teknisesti ottaen ostaja ei omista maata vaan vain vuokraa palstaa kunnalta, mökin myynnistä ei koskaan saa merkittävää voittoa. Monet lisäksi kirjoittivat, että siirtolapuutarhapalsta vaatii enemmän työtä kuin luulisi. Palstaa täytyy viljellä, kastella, kitkeä, pitää puhtaana.

Totuuden nimissä olin melkein valmis lyömään hanskat tiskiin, kunnes yhtäkkiä eräänä unettomana yönä Bastugatanin asunnollani huomasin Blocketissa ilmoituksen.

Pieni palsta saaristoidyllissä!

En todellakaan ole mikään Tukholman saariston asiantuntija. Olen vierailut Fjäderholmarna-saarilla ja Sandhamnissa jokusen kerran. Mutta Bullholmen oli minulle täysin uusi tuttavuus.

Pieni, kaunis saari, jolla kourallinen ihmisiä asuu ympärivuotisesti, mutta joka on kesäisin turistien suosiossa. Ja jolla on siirtolapuutarhayhdistys, johon kuuluu kuusikymmentäkaksi mökkipalstaa.

Minun palstani – niin, jo sinä yönä koin sen omakseni – sijaitsi Rädisevägen neljässätoista. Olin myyty jo kuvia selaillessani. Kahdenkymmenen neliömetrin kokoinen mökki, jossa on pieni keittiö, makuuparvi ja vesivessa (vaikkei suihkua). Runsaan tonnin kuukausivuokra ja ostohintana 290 000. *It was meant to be.*

Käännyn Rädisevägenille ja kurkin ohimennen muiden pihoja. Täti-ihmisiä ja vanhoja pappoja lojuu ottamassa aurinkoa Sommar i P1 -kesäradion tunnusmusiikin soidessa taustalla. Lapset hyppivät nauraen sadettimien vesisuihkujen läpi. Keski-ikäinen mies, jolla on punoittava terassirusketus, ajaa nurmikkoa ilman paitaa. Sitten seisahdun. Numero neljätoista.

Hitsi, täällä sitä nyt ollaan. Näen paikan ensimmäistä kertaa omin silmin. Nielaisen. Mökki on pieni. Tiesinhän, että mökki on pieni, mutta oi, kun se *todellakin* on pieni. Suorastaan pikku-ruinen. Mahtuukohan sisällä edes oleilemaan? Vai onko mökki rakennettu vain kapoisille ranskattarille?

Seisahdun hetkeksi portin taakse. Kaivan kännykän esiin ja vaihdan kuuntelemani musiikin uusimpaan hulluuteeni: *Omin jaloin* -äänikirjaan, jonka on kirjoittanut joku kuuluisa tv-psykologi, josta en ollut edes kuullutkaan ennen kuin Zacke vinkkasi minulle hänestä. Lukijana on Babben Larsson, ja jokin hänen lämpimässä gotlantilaismurteessaan saa sanoman iskemään suoraan sydämeen: *Aina kun pelko on saamassa yliotteen – anna sen tulla. Älä hätistä sitä tiehensä, älä pakene sitä. Anna*

tunteen vain pyyhkäistä ylitsesi. Kyllä se ohii menee. Tai »männee», kuten Babben sen lausuu.

Rautaportti kirskuu, kun työnnän sen hitaasti auki. Oikealla on nurmea ja suuri omenapuu, jokunen pensas ja ympyränmuotoinen viljelysalu, jossa tönöttää rivi kuihtuneita kukkia. Toisella puolella on muutama istutuslaatikko, joissa vihreät, joskin nuupahtaneet taimet pilkistävät esiin mustasta mullasta. Ja ulkokeittiö. Ainakin ilmoituksessa luki ulkokeittiö. Todellisuudessa keittiön virkaa toimittaa penkki. Ja vesisanko.

Tulen mökin ovelle. Kaivan esiin avaimen, jonka edellinen omistaja Anita Larsson oli luovuttanut minulle Tukholman T-Centralenissa. Sitten suljen silmäni hetkeksi ja hengitän syvään kesän ja soran tuoksua. *Syleile pelkoa, se on ystäväsi*, Babben lukee.

Ehkä minun pitäisi hankkia uusia ystäviä, ajattelen.

Ja sitten työnnän avaimen lukkoon.

Myöhemmin samana iltana

Caroline Axénilla on uusi mekko.

Se on valkoinen ja vartalonmyötäinen, ja selkämyksessä on v-kirjaimen muotoinen aukko, jossa on vaaleanliilaa pitsiä alaselässä. Mekko maksoi miltei kuusituhatta kruunua, ja hän oli jotenkin ajatellut, että se olisi hinnan väärsti. Hänen perheellään ei ole rahasta pulaa, pikemminkin päinvastoin, mutta hän on kaikesta huolimatta vasta yhdeksäntoista. Juuri päässyt lukiosta. Hänellä ei ole työpaikkaa, ei omaa varallisuutta, joten jokainen ostotoive täytyy yhä hyväksyttävä isällä.

Eikä valkoinen Nathalie Schutermanin mekko ollut mikään poikkeus. Tarvitsihan Caroline tietysti juhannusmekon. Se on perinne. Hänen perheensä on viettänyt juhannusta Bullholmenilla siitä lähtien, kun Caroline oli kuuden, ja joka vuosi hän on saanut aivan erityisen hienon mekon, vain tätä iltaa varten. Ainoa ero on, että nykyään hän valitsee mekkonsa itse.

Vain viikko sitten hän juoksutti kaupassa sormiaan pehmeällä, vaalealla kankaalla. Myymälän sieluton lounge-musiikki humisi korvissa, ja hän kuvitteli, millainen juhannuksesta tulisi. Hän tanssisi kesäyössä. Tanssisi Benjaminin kanssa, suutelisi häntä,

ja sitten he ehkä juoksisivat rantaan, riisuutuisivat, hyppäisivät mereen uimaan.

Juhannusaatto Bullholmenilla on aina tunnelmallinen. Nyt kun hänellä on vielä kaiken kukkuraksi poikaystäväkin, juhannus on takuulla taianomainen.

Jokin on kuitenkin pielessä. Jokin *tuntuu* väärältä.

Caroline ei vain keksi mikä.

He ovat syöneet juhannusaterian laiturilla isän veneen luona, kuten aina ennenkin. Caroline, Ludvig-isä, isän uusi vaimo Lena ja Lenan tytär Jenny. Tai no, uusi ja uusi, isä ja Lena ovat olleet naimisissa jo kaksi vuotta.

He ovat tervehtineet kaikkia tuttuja, kuten aina ennenkin.

Käyneet majatalolla tilaamassa samppanjat, kuten aina ennenkin.

Nyt majatalon ruokasali on raivattu tanssilattiaksi. Kello on pian kymmenen ja kaiuttimista kajahtaa Sommartiden. Carolinen niin kutsuttu äitipuoli tanssii sairaan nolosti. Sekin on tuttu juttu. Benjamin ei kuitenkaan ole täällä. Ei niin kuin hänen kuvitelmissaan.

Benjamin on jossakin ulkosalla. Polttelee tupakkaa, vaikka tietää Carolinen isän paheksuvan sitä. Ja Benjamin puhuu *hänen* kanssaan. Inan. Inan, jonka mekko on luultavasti ostettu Gina Tricotista. Inan, joka ei osaa laittaa ripsiväriä vaan näyttää aina *Batmanin* Jokerilta. Inan, jonka Caroline on tuntenut kymmenvuotiaasta saakka. Jota hän joskus kutsui parhaaksi kaverikseen.

He seisovat aivan liian lähekkäin. Caroline tietää, että ajatus on typerä. Hän tuntee itsensä mustasukkaiseksi luuseriksi. Mutta suoraan sanottuna hänen on vaikea ymmärtää. Miksi poika, jonka kanssa hän on ollut yhdessä melkein puoli vuotta, seisoskelee ulkona Inan seurassa sen sijaan, että tanssisi täällä

sisällä Carolinen kanssa? Luultavasti siksi, että Inakin tupakoi.
Pirun tupakat.

– Carro!

Äitipuoli tanssahtelee hänen taakseen. Lenalla on kädessään rumankeltainen juoma. Se näyttää ihan lasilliselta räkää.

– Mikset tanssi, Carro?

– Ihan just.

– Oletko surullinen?

– En.

– Vihainen?

Caroline huokaisee.

– En, kaikki hyvin. Chillaa.

Äitipuoli kohottaa teennäisesti kätensä anteeksipyyntöön.

– Sori! Yritän vain auttaa.

– Kiitti, ei tarvitse.

– Mene siskosi luo veneelle, jos ikävystyttää. Ei Jenny varmasti pahastu seurasta. Siellähän hän vain makaa nenä kirjassa.

Caroline pyöräyttää silmiään, ja Lena tanssahtelee tiehensä musiikin vaihtuessa Sommartidenistä Sommaren i cityyn. Ihan kuin Caroline *ikimaailmassa* menisi Jennyn luo veneelle. Jennyn, joka haluaa maata hytissään peiton alla lukien työläitä opuksia, joiden takakansitekstejäkään Caroline ei jaksaisi tavata. Caroline sitä paitsi inhoaa sitä, kun Lena kutsuu Jennyä hänen siskokseen. Eihän heissä hitto vie ole tippaakaan samaa verta. He ovat ihan eri planeetoilta. Ei, anteeksi, eri *aurinkokunnista*. Galakseista. Ja mikä tärkeintä, Jenny ei edes kuulu tänne Bullholmenille. Tämä on Carolinen maailma. Ei Jennyn.

Mutta pieni happihyppely ei varmaan olisi pahitteeksi. Nyt kun kaikki ovat yhtyneet tanssiin, majatalossa löyhkää vain vanhojen akkojen ja ukkojen hiki.

Caroline pujahtaa ovesta, kompuroi kiviportaata alas korkeissa koroissaan. Sorapihalla hän ohittaa Inaa ja Benjaminia ympäröivän pistävän mentolisavupilven.

– Mä häivyn, hän tokaisee. – Nähdään myöhemmin.

Benjamin hätkähtää heti.

– Carro? Mihin sä menet?

– Kävelylle.

– Hei, odota...

Mutta Caroline ei odota. Hän ei piru vie viitsi odotella ketään. Ei niin ketään. Ei Benjiä tai Inaa tai ketään muutaakaan. Hän menee kävelylle.

Ja sen pulahduksen, jolla hän oli ajatellut käydä Benjaminin kanssa, aivan ilkosillaan kesäyössä, sen hän hitto vie tekee ihan itseksensä.

3

Hieno kesäilta on kuin tamminen chardonnay. Kevyt, pehmeä ja makean hedelmäinen.

Ajattelen sitä asettuessani puutarhatuoliin uudella pihallani. Illan lämpö on miellyttävää ja suloista, ja lempeät tuulahdukset hyväilevät kasvoja ja hiuksia.

Täällä sitä istutaan. Täällä sitä todellakin istutaan.

Olen muuttanut, aloittanut kaiken alusta. Ihan niin kuin ne romaanien naiset, joiden miehet ovat olleet uskottomia tai kuolleet jossakin kauheassa auto-onnettomuudessa (ei sillä, että olisi olemassa *vähemmän* kauheita auto-onnettomuuksia, mutta silti). Naisten elämä on särkynyt, mutta he ovat nousseet taas jaloilleen, ostaneet kunnostusta kaipaavan luumunvärisen talon Toscanasta, muuttaneet sinne ja rakastuneet johonkin italialaiseen remonttireiskaan. Pidän sellaisista tarinoista.

Kirjojen naiset vaikuttavat toki aina niin kovin rohkeilta. Tai no, vaikkeivät heti alussa, niin viimeistään lopussa. He ikään kuin oppivat ohjaamaan omaa elämäänsä. Tarttumaan rattiin ja ajamaan juuri sinne, minne haluavatkin. Ehkä minustakin on sellaiseksi naiseksi. Babben Larssonin viisauden sanojen avustamana. Jos vain elämä ei olisi niin kiroton... hirveää.

Siemaisen chardonnayta (Kaliforniasta – tosi hyvää tava-
raa) ja katselen ympärilläni. Kuinkahan monta italialaista

rakennusmiestä täällä mahtaa asua...? Romaaneista poiketen Dannehan ei ole pettänyt minua tai kuollut kauheassa auto-onnettomuudessa. Hän on vain kadonnut. Poistunut elämästäni tyystin. Aivan yhtäkkiä. Tiessään kuin hän ei koskaan elämäni olisi kuulunutkaan. Kuin olisin kuvitellut hänet, ja hän eläisi vain pääni sisällä.

Puren hampaita yhteen. Hengitän syvään nenän kautta. *En* aio itkeä. Tämä on uuden elämäni ensimmäinen ilta, enkä **TODELLAKAAN** aio tuhlata sitä vetistelemällä uudessa siirtolapuutarhamökissäni.

Vieressäni kannettava, vaaleanpunainen Bluetooth-kaiuttimeni soittaa hiljaa The Killersiä. Muualla saarella on meneillään tavanomainen juhannusjuhlinta. Laulu on raikunut jo siitä saakka, kun saavuin tänne iltapäivällä. Muilta palstoilta leijailee keitettyjen perunoiden ja tillin tuoksu. Kaikki juhlivat juhannusta. Kaikki paitsi minä.

Olin suunnitellut meneväni kävelylle katselemaan pihvoja. Tervehtiväni vähän naapureita. Mutta en tänään. Ajatus tuntuu ylivoimaiselta. *Moikka, mä olen Cilla. Mut on juuri dumpattu ja tuntuu, että olen maailman yksinäisin ihminen ja nyt siis asustelen täällä kesän. Kivaa, eikö? Onko silliä vielä jäljellä? SAANKO LIITTYÄ TEIDÄN SEURAAN?!*

Hitto, miten kamalaa. Esittelyt saavat odottaa aamuun. Tai ylihuomiseen. Tai mahdollisesti vielä seuraavaankin päivään.

Juon taas kulauksen viileää viiniä ja noukin kännykän käteeni.

Kaksi uutta viestiä. Ohikiitävän hetken sydän lyö kovempaa. Toinen viesteistä on (tietysti) Zackelta, joka tavalliseen tapansa paiskii töitä viinibaarissaan, ja toinen on... isältä. Sykkeeni tasaantuu heti.

Hei Cilla. Muistin ettemme ole puhuneet rokotuksista. Saaristossa on ihan hirveästi punkkeja. Muistathan, että Sussien ystävättären Barbron tytär Amelie sai borreliosisin? Nykyään hän ei jaksakaan edes nostaa vauvaansa oksentamatta väsymyksestä. Hän näyttää ihan kuolleelta. Onko sinulla rokote? ÄLÄ ANNA PUNKIN PURRA! Onko mökki hieno? /Isä

Huokaisen. Isä. Huolestunut pikku isäukko. Aina varautumassa pahimpaan.

Jossakin kaukana huhuilee pöllö, ja yksinäisyys tuntuu käsin kosketeltavalta. Tässäpä minä istun, tuore kolmekymppinen, juon viiniä ja kuuntelen musiikkia sillä aikaa, kun kaikki muut pitävät hauskaa yhdessä.

Onko se sääliä?

Olenko *minä* sääliä?

Lasken puhelimen taas kädestäni, laitan musiikkia pykälän kovemmalle ja kulautan lasin tyhjäksi. Sitten nojaan rottinkituolilla taaksepäin ja suljen silmäni.

*

Herään siihen, että joku kirkuu.

Tai ainakin luulen niin. Kaiku ikään kuin viipyilee kesäilmassa. Kohottaudun istumaan tuolilla, ja jokin särky vieressäni. Viinilasi. *Shit*. Katselen hämmentyneenä ympärilleni. Olen edelleen ulkona. Mitä kello on? Varmaan jotakin keskiyön tienoilla. Jalkaani pitkin kipittää edestakaisin ärhäkkä kärpänen. *Hitsi, alkkismummo on torkahtanut sohvalle.*

Nousen tuolilta ja väistelen liuskekivilaatoille levinneitä

lasinsirpaleita. Horjahdan ja siirryn viileälle nurmelle. On pimeää, vaikkei pilkkopimeää. Kesäpimeää. Taivas näkyy edelleen, ja erotan merenkin, kun kurkistan pensasaidan yli soratielle, joka vie pois siirtolapuutarha-alueelta. Meri välkehtii hiljaisuudessa. Ei aaltoja.

Sitten ääni kuuluu uudestaan. *Benji, ei!*

Kirkuja on tyttö. Hän kuulostaa nuorelta. Yritän terästytyä, enkä ensin kykene liikauttamaan pikkusormeakaan. Siltä ainakin tuntuu.

Helvetti.

Mitä tehdä?

En todellakaan ole ikinä edes pelännyt joutuvani tällaiseen tilanteeseen. Minussa ei ole tippaakaan kansalaisrohkeutta. Toivoisin, että olisi. Ihmisellä *pitää* olla kansalaisrohkeutta. Hyvillä ihmisillä on. Pelkään kuitenkin selkkauksia aivan liikaa. Olisin varmasti ollut jonkun mafiapomon unelma, sillä murhan silminnäkijänä olisin kai vain henkäissyt »Eiköhän unohdeta koko juttu», hymyillyt leveästi ja ryhtynyt sitten nuoleskelemaan pomon mustia kiiltonahkakenkiä.

Jätän tuolini ja hiivin mökin ovelle. Avaan sen ja luikahdan sisään, suljen oven hiirenhiljaa kannoillani ja lukitsen sen. Seison hetken ovea vasten painautuneena.

Yritän kuunnella ohuen oven läpi, mutta toivon hartaasti, ettei ulkoa kuulu enää pihahdustakaan. Joukko synkeitä sanoja vilahtaa mielessäni. *Sarjamurhaaja. Raiskaaja.* Häivy. Ole kiltti, häivy.

Kännykkä näyttää unohtuneen ulos. Pieni kaiutin on edelleen paikoillaan ja soittaa vaimeaa musiikkia. Sen kuulen. Marianne Faithfull. *The morning sun touched lightly on the eyes of Lucy Jordan.*

Nielaisen.

Haluan vain tämän hetken menevän ohi.

Täytyyhän hereillä olla vielä muitakin naapureita? Eikö joku heistä voisi kipaista katsomaan, onko kaikki kunnossa?

Mutta sitten mieleeni palaa eräs muisto.

Se tapahtui noin kuukausi sitten. Toukokuun lopulla. Zacke oli saanut ylipuhuttua minut nousemaan sohvalta, käymään suihkussa ja lähtemään kanssaan lasilliselle. Menimme Hornsgatanin Folkbarentiin, jossa lasillinen cavaa maksaa vain viisikymmentäyhdeksän kruunua. Hinnasta ilahtuneena kumosin illan aikana muutaman lasillisen, ja kun halasin Zackea kello yhdeltä yöllä ja lähdimme eri suuntiin, olin melko päissäni.

Hornsgatan oli tavallista hiljaisempi, ja vasta ohittaessani Bysistorgetin suuren Hemköp-kaupan kuulin jonkun yskäisevän takanani. Miehen. Kun käänsin päätäni, siinä hän käveli vain parin metrin päässä.

Hänellä oli huppari. Enkä nähnyt hänen kasvojaan kunnolla. Tajusin tilanteen välittömästi.

Käännyin toiselle kadulle, ja niin teki hänkin. Käännyin uudestaan, ja hän samaten. Kiihdytin askeleitani ja tajusin hänenkin tiivistäneen tahtia.

En ollut ikinä ennen tuntenut oloani turvattomaksi Tukholmassa. Ehkä siksi, että Danne oli melkein aina kävellyt rinnallani. Mutta nyt olin yhtäkkiä yksin. Ypöyksin.

Kun kotiovelle oli matkaa enää pari metriä, pinkkaisin juoksuun. Työnsin avaimen ulko-oveen ja heittäydyin sisään. Oven kolahtaessa kiinni näin miehen kasvot ovilasin läpi. Katseemme kohtasivat. En koskaan unohda hänen silmiään. Kuinka armotoman synkät ne olivat. Näin ja ymmärsin niiden katseesta kaiken, mitä hän minulle halusi tehdä. Oivallus sai sydämeni melkein pysähtymään.

”HURMAAVA YHDISTELMÄ JÄNNITYSTÄ, ROMANTTISTA KOMEDIAA JA CHICK LITIÄ.”

– DAST MAGAZINE

Kolmekymppinen Cilla Storm on aina haaveillut omasta kesämökistä, mutta toimittajanpalkalla ei ostella luksuslukaaleja. Cillan on tyydyttävä siihen, mihin hänen vaatimattomat säästönsä riittävät: pikkuiseen siirtolapuutarhamökkiin Tukholman saaristossa.

Juhannusaamu saarella valkenee kuulaana, mutta synkkien uutisten varjostamana. Rannalta on löytynyt murhattu nuori nainen. Cilla oli viimeinen, joka näki uhrin elossa, eikä hän voi olla työntämättä nenäänsä tutkintaan. Riippumatta siitä, paljonko harmaita hiuksia hän aiheuttaa komealle poliisille Adamille...

Cilla Storm -sarjan ensimmäinen osa on tunnelmallinen murhamysteri Tukholman kesäisessä saaristossa.

CHRISTOFFER HOLST on kirjailija, kustantaja ja sommelier. Erityisen lähellä Holstin sydäntä on hyvän mielen kirjallisuus, ja hänen Cilla Storm -sarjansa on valloittanut Ruotsissa lukijoiden sydämet.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50287-7